

صحیفة الحسین علیہ السلام

[179] سپاس خدای را سزااست، سپاسی که برابری کند با ستایش فرشتگان مقرب و پیامبران مرسل او، و درود و سلام خدا بر برگزیده اش محمد پایان دهنده پیامبران و خاندان پاک و طاهر و بی آلائش او. پس آن حضرت شروع در سؤال کرد و در دعا اهتمام نمود، و آب از دیدگان مبارکش جاری بود، آنگاه گفت: خدایا ! مرا آنگونه قرار ده که از تو بترسم گویا ترا می بینم، و مرا با تقوایت سعادت مند گردان، و به نافرمانیت بدبختم مکن، و در قضاء و قدرت برایم خیر را اختیار فرما، و در آن برکت ده، تا اینکه زود آمدن آنچه به تأخیر انداخته ای، و تأخیر آنچه زود آمدنش را مقدر کرده ای را دوست نداشته باشم. خدایا ! بی نیازیم را در جانم، یقین را در دلم، و اخلاص را در کارم، و نور را در دیدگانم، و بصیرت را در دینم مقدر فرما، و مرا از اندامم بهره مند ساز، و گوش و چشمم را هنگام مرگ در اختیار قرار ده، و مرا بر کسی که بمن ستم کرده یاری گردان، و انتقام و نیازم را در او به من بنمایان، و چشمم را به این عمل روشن گردان. خدایا ! گرفتاریم را برطرف، و عیبم را بپوشان، و خطایم را بیامرز، و شیطان را از من دور ساز، و گروهایم را آزاد ساز، وای معبودم برترین درجه
